

РЕШЕНИЕ

№ 6744

гр. София, 14.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 74 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: М. Т. ДОЛАПЧИЕВА

при участието на секретаря Ц.А ИВ. ЯНАКИЕВА
като разгледа докладваното от М. Т. ДОЛАПЧИЕВА Гражданско дело № 20231110122805 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано въз основа на искова молба, подадена от М. М. М. против о, с която са предявени искове с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за заплащане на сумата в размер на **20 000 лева**, представляваща **частичен иск от сумата в общ размер на 30 000 лева** - обезщетение за неимуществени вреди, както и на сумата в размер на **15 лева**, представляваща обезщетение за имуществените вреди, изразяващи се в разходи за ОХ/ЛКК, претърпени от ищеца в резултат на трудова злополука, настъпила на 16.03.2023 г. в обект „Sensata Technologies“ – Ботевград, ведно със законната лихва от 16.03.2023 г. до окончателното плащане на сумите.

Ищецът М. М. М. твърди, че от 14.09.2020 г. се намирала в трудово правоотношение с ответника о, при когото заемала длъжността „чистач/хигиенист“ за проект Сенса, гр. Ботевград и с определено място на работа „административни и производствени сгради по договори с клиенти на о на територията на България. Поддържа, че на 16.03.2023 г., около 10:06 часа, при придвижването си от „зона ГТП“ в обслужвания обект „Sensata Technologies“ – Ботевград, към мястото за почивка, преминала през стъпала, като на последното стъпало, стъпила накриво, загубила равновесие и паднала в резултат на което получила фрактура на крака. Сочи, че след инцидента била прегледана в ЦСМП в гр. Благоевград, като след направени изследвания, се установило наличието на фрактура в основата на пета метатарзална кост на дясно стъпало. Твърди, че в резултат на травмите изпитвала силни болки и страдания, като не се чувствала добре физически и емоционално. Сочи, че била зависима от чужда помощ в ежедневието си, като твърди и към момента на подаване на исковата молба да не се е възстановила. Посочва, че с Разпореждане № 32987/31.03.2023 г. злополуката била приета за трудова на основание чл. 55, ал. 1 КСО. По така изложените доводи моли предявява разглежданите искове и моли за тяхното уважаване. Претендира разноси.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника о, с който оспорва иска. Поддържа, че претендираното от ищеца М. М. обезщетение е в завишен размер и не съответства на критерия за справедливост съгласно чл. 52 ЗЗД. Оспорва интензитета на твърдените болки и страдания. Поддържа, че пострадалата е допринесла за настъпване на трудовата злополука поради проявена от нея груба небрежност, изразяващо се в понижено

внимание от страна на пострадалата по стълби в лоши метеорологични условия, водещи до повишена влажност и опасност от подхлъзване. Отделно от това счита, че дължимото обезщетение следва да бъде намалено на основание чл. 200, ал. 3 КТ с платеното на ищеца обезщетение по общественото осигуряване поради временна неработоспособност. По така изложените съображения моли предявените искове да бъдат отхвърлени, а в условията на евентуалност да се уважи направеното от ответника възражение за съпричиняване, като се присъди обезщетение в намален размер съобразно изискванията на чл. 52 ЗЗД. Претендира разноси.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с посочените от страните доводи, намира от фактическа и правна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 КТ правопораждащият спорното вземане за обезвреда фактически състав включва наличие на трудово правоотношение между ответника и пострадалия, през времетраенето на което е настъпила трудова злополука по смисъла на чл. 55 КСО, претърпени от ищеца вреди – неимуществени, изразяващи се в причинени физически и психически страдания, респ. имуществени – твърдените извършени разходи свързани със злополуката, както и пряка и непосредствена причинна връзка между злополуката и вредоносния резултат. В приложение на правилото на чл. 154, ал. 1 ГПК установяването на посочените релевантни факти е в доказателствена тежест на ищеца.

В тежест на ответника е да опровергае твърденията на ищеца и да докаже възраженията си, направени в отговора на исковата молба.

Между страните не се спори, а и от представения трудов договор № 218/14.09.2020 г. се установява, че страните са се намирали в трудово правоотношение, по което ищцата е заемала длъжността „чистач/хигиенист“ в ответното дружество.

От представените по делото декларация за трудова злополука с № 296/30.03.2023 г. и разпореждане № 32987 от 30.03.2023 г. на ТП-София град – НОИ се установява, че на 16.03.2023 г. по време на почистване на помещения на територията на работодателя - сграда на „Сенсата Технолоджис“, ищцата при слизване по стълби се е спънала, паднала, вследствие на което е получила счупване на метатарзална кост на десен крак. С посоченото разпореждане на ТП-София град – НОИ злополуката е приета за трудова на основание чл. 55, ал. 1 КСО.

От неоспореното от страните и прието заключение на съдебно-медицинската експертиза, което съдът намира за обективно, пълно и компетентно изготвено, се установява, че при настъпилата трудова злополука ищцата е получила контузия на дясна подбедрица и ходило, счупване в основата на метатарзална /предходилна/ кост на дясно стъпало. Съгласно заключението фрактурата в областта на десен долен крайник е изисквала и по отношение на нея е предприето консервативно лечение с поставяне на гипсова имобилизация и провеждане на терапия с обезболяващи и антикоагуланти, като общият възстановителен процес при такъв тип травми продължава около 2-2,5 месеца от датата на инцидента. Посочено е, че в случая са налице данни за по-продължително възстановяване. Съгласно заключението към втори - трети месец след увреждането ищцата е придобила възможност да се обслужва сама, като преди това за придвижването си е използвала патерици. При изслушването му вещото лице посочва, че възстановителният период е продължил до 27.06.2023 г., до който момент е издаден и последният болничен лист свързан с процесните увреждания, като след проведения на 24.07.2023 г. преглед не е издаван болничен лист. Вещото лице допълва, че при проведения от него преглед на ищцата за целите на експертизата са констатирани ограничени движения в травмираната област, но кракът е функционално възстановен, като е налице намалена дорзална флексия, извиване на крака назад и съпътстваща болка, т.е. функцията на крака е възстановена, но не е приключил клинично-възстановителния процес, като продължаващите оплаквания за болка ще бъдат налице през продължителен период от време при натоварване и при промяна във времето, което е характерно за такъв вид травми. Посочва, че като фактор следва да се отчете и възрастта на пострадалата, доколкото при жените настъпват промени в костния апарат, водещи до по-трудно възстановяване. По отношение на отразения в болничния лист за периода от 03.07.2023 г. до 27.07.2023 г. световъртеж от централен произход излага, че симптоматиката не е свързана с проблеми на костно-ставния апарат, респективно с

травмите, получени при трудовата злополука.

На следващо място във връзка с твърдените имуществени вреди в заключението на вещото лице е посочено, че в този период от време ищцата несъмнено се е нуждаела от контролни прегледи и изследвания, редовно проследяване на състоянието ѝ и закупуване на обезболяващи, общоукрепващи и антикоагулантни медикаменти, както и от закупуване на помощни средства за придвижване.

От представените по делото болнични листи се установява, че в периода от 16.03.2023 г. до 27.06.2023 г. ищцата се е намирала в отпуск поради временна неработоспособност свързана с претърпения инцидент.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпита на свидетелите тк – снаха на пострадалата М., мм - син на пострадалата, мм и мг - колеги на ищцата. Свидетелката к посочва, че след инцидента ищцата е била с гипсова имобилазация за около 42-43 дни и е била на легло близо три месеца, като през този период свидетелката се е грижила за нея. Сочи, че след третия месец пострадалата е започнала да се обслужва сама - да се къпе, храни без чужда помощ, както и да се разхожда. Свидетелят м М. м в своя разказ за случилото се отбелязва, че майка му е била неподвижна и на легло за около месец и половина, като не е можела да ходи до тоалетна, правила е всичко на легло, като към настоящия момент се оплаква от болки в крака и походката ѝ е променена. Свидетелите м И. м и м Б. г дават показания, че са виждали пострадалата да се разхожда сама, без помощни средства веднъж в края на месец май и веднъж в края на месец юни на различни места в града (на центъра, след това в района на магазин в махалата, в която ищцата живее). Към днешна дата и двамата посочват, че М. ходи на работа и не са забелязали да има проблеми с крака. Съдът намира, че са налице две групи свидетелски показания във връзка с продължителността на възстановяването на пострадалата. Съдът намира, че не следва да бъдат ценени показанията на свидетелката к в частта относно периода, в който ищцата е била обездвижена – за период от три месеца, доколкото противоречат на останалите гласни доказателства - с посоченото от сина на пострадалата, че последната е била на легло около месец и половина, а и с обстоятелствата, изложени от работниците м и г, че са я видели след приблизително същия период (месец и половина) да се разхожда без патерици. При това положение се налага извод, че по делото се установява, че ищцата е била обездвижена за периода, през който е била с имобилизиран крак, след което е започнала да се обслужва сама и постепенно се е възвърнала към нормалния си начин на живот, като процесът е протекъл за около 3 месеца до функционалното възстановяване на крака. Този извод се обуславя и от заключението на вещото лице и допълненото от него при изслушването му, съгласно което функционалното възстановяване на крака от травмата е настъпило до към 27.06.2023 г. В останалата част съдът намира показанията на свидетелите за добросъвестно дадени, последователни и непротиворечащи на останалите събрани по делото доказателства, поради което следва да бъдат ценени.

При така установените факти се налага правнорелевантният извод за наличието на две от предпоставките, обосноваващи ангажирането на отговорността на ответното дружество, в качеството му на работодател, при настъпване на процесния професионален риск. Към датата на злополуката – 16.03.2023 г., страните са се намирали в трудово правоотношение, като именно по време и във връзка с осъществяване на трудовите си функции, произтичащи от заеманата длъжност „чистач/хигиенист“, ищцата е претърпяла внезапно увреждане на здравето, причинило установените увреждания. Злополуката е установена и приета за трудова с влязъл в сила индивидуален административен акт – разпореждане на длъжностно лице към НОИ. Разпореждането по чл. 60, ал. 1 КСО има характер на индивидуален административен акт и подлежи на обжалване от заинтересованите лица, сред които са и страните по делото (пострадало лице и осигурител). Доколкото няма данни и не се твърди разпореждането по чл. 60, ал. 1 КСО да е било обжалвано и е влязло в сила, гражданският съд е длъжен да приеме (поради забраната да ревизира законосъобразността му съгласно чл. 17, ал. 2, изр. 2 ГПК), че е настъпило увреждане по описания в разпореждането начин и че същото съставлява трудова злополука.

При определяне на обезщетението за претърпените неимуществени вреди – болки и страдания, съдът следва да съобрази комплексния критерий за справедливост, установен в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието „справедливост“ по

смисъла на законовия текст не е абстрактно такова, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства са характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е настъпило, продължителност на лечението и извършените медицински манипулации, усложненията на здравето на пострадалия, причинените морални страдания, перспективата и трайните последици, естеството и интензивността на отрицателните изживявания на пострадалия, ръководейки се от обществения критерий за справедливост.

При това положение, за да се определи размерът на обезщетението в разглеждания случай следва да бъдат взети предвид характера на уврежданията – контузия на дясна подбедрица и ходило, счупване в основата на пета метатарзална /предходилна/ кост на дясно стъпало, продължителността на възстановителния период – около 3 месеца, период по-дълъг от нормалния за такъв тип травматично увреждане, за което обаче отражение има и възрастта на пострадалата, придружен с физически болки и страдания, техния интензитет – много силни болки - особено в първите 40 дни, доколкото пострадалата е била с гипсова имобилизация на крака, а след възстановяването - наличието на болезненост в травмираната област и промяна на походката. Следва да се вземе предвид и необходимостта по време на възстановителния период ищцата да ползва помощта на свои близки при ежедневната дейност с оглед необходимостта от покой по време на възстановителния процес. От друга страна съдът намира, че следва да бъде съобразено и обстоятелството, че увреждането, което е получила ищцата, не е налагало наместване или оперативна интервенция, по делото липсват доказателства за допълнително влошаване или усложняване в състоянието на здравето ѝ, като остатъчните последици са свързани с леко намалена дорзална флексия на крака, като функцията на крака е възстановена в посочения период.

Всички тези обстоятелства, преценени поотделно и в съвкупност, налагат извод, че съответстващо на критериите за справедливост е обезщетение в размер на 16 000 лева, като същото е от естество да обезщети твърдените от ищцата и доказани неимуществени вреди. Следователно предявеният иск следва да бъде уважен до този размер, ведно със законната лихва от датата на настъпване на трудовата злополука до окончателното плащане, а за разликата до пълния предявен размер от 20 000 лева следва да бъде отхвърлен.

Не е налице основание за намаляване на обезщетението по реда на чл. 201, ал. 2 КТ с оглед наведеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца. Съгласно посочената разпоредба при трудовата злополука обезщетението може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за увреждането си, като е допуснал груба небрежност. Небрежността в гражданското право е неполагане на дължимата грижа според един абстрактен модел – поведението на определена категория лица /добрия стопанин/ с оглед естеството на дейността и условията за извършването ѝ. Грубата небрежност не се отличава по форма /според субективното отношение към увреждането/, а по степен, тъй като грубата небрежност също е неполагане на грижа, но според различен абстрактен модел – грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. При трудовата злополука има съпричиняване, когато работникът извършва работата без необходимото старание и внимание и в нарушение на технологичните правила и на правилата за безопасност. Това съпричиняване обаче не може да доведе до намаляване на дължимото обезщетение от работодателя. Намаляване на отговорността на работодателя може да има само при съпричиняване при допусната груба небрежност – липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност. Съпричиняването при допусната груба небрежност има своите степени, които в съответствие с обективното съотношение на допринасянето за трудовата злополука с оглед на всички конкретни факти и обстоятелства са критериите за намаляване на обезщетението /в този смисъл решение № 125/04.05.2016 г. по гр. д. 4417/2015 г., IV ГО, ВКС/. Ето защо несъстоятелни се явяват наведените в тази връзка доводи на ответника, че при настъпване на инцидента ищцата сама се е поставила в ситуация на повишен риск, застрашавайки живота и здравето си, което обстоятелство не се и установява по делото, а от друга страна извършваните от ищцата действия не се изключват от задълженията ѝ по процесния договор с оглед неговото съдържание. При това положение доколкото не се установява при съвкупната преценка на доказателствата по делото такова поведение на пострадалата, което да представлява груба небрежност, то направеното в този

смисъл възражение на ответника е неоснователно.

Основателна се явява и претенцията на ищцата за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в направен от нея разход в размер на 15 лева за преглед при лекарска консултативна комисия. От неоспорената и приета по делото фактура с отбелязване за заплащане в брой и заключението на съдебно-медицинската експертиза, съгласно което ищцата се е нуждаела от прегледи и изследвания, се налага извод, че претендираният разход е направен във връзка с причинените травми от процесната злополука. Ето защо и с оглед липсата на наведени от ответната страна конкретни възражения относно дължимостта на сумата, предявеният иск се явява основателен и следва да бъде уважен.

По отношение на искането на ответника по чл. 200, ал. 3 ГПК за намаляване на обезщетението с размера на получената от ищеца обезщетение или пенсия по общественото осигуряване съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 3 КТ работодателят дължи обезщетение за разликата между причинената вреда - неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. Следователно при доказаност на елементите от фактическия състав на чл. 200, ал. 1 КТ, съдът след като определи размера на обезщетението за неимуществени вреди от трудова злополука и това за имуществени вреди, следва да приспадне платеното на ищеца от общественото осигуряване, установено със съответните писмени доказателства. В този смисъл са и **Решение № 77 от 13.04.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2735/2017 г.**, IV ГО, **Решение № 208 от 12.05.2020 г. на ВКС по гр. д. № 4494/2018 г.**, IV ГО, **Решение № 149 от 13.01.2021 г. на ВКС по гр. д. № 4301/2019 г.**, III ГО, **Решение № 227/25.10.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1405/2016 г. на IV ГО**, съгласно които дължимото обезщетение за вреди от трудова злополука се определя от сбора на претърпените имуществени вреди (претърпени загуби и пропуснати ползи) и неимуществени вреди. Имуствените вреди се установяват по вид и размер и се кумулират, неимуществените вреди се определят по справедливост и от получената обща сума се намалява полученото обезщетение и/или пенсията по общественото осигуряване съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 3 от КТ.

В разглеждания случай между страните не се спори, а и от представените по делото болнични листи се установява, че в периода от 16.03.2023 г. до 27.06.2023 г. ищцата се е намирала в отпуск поради временна неработоспособност свързан с причинената ѝ от злополуката травма. От неоспорената и приета справка за изплатени обезщетения се установява, че за посочения период на ищцата е изплатено обезщетение по общественото осигуряване поради временна неработоспособност в общ размер на 1709,10 лева. Следователно посочената сума следва да бъде приспадната от сбора на установените по делото имуществени вреди и определения от съда размер на обезщетението за неимуществени вреди, възлизащ на сумата в общ размер на 16 015 лева. При това положение дължимото в полза на ищцата обезщетение за неимуществени и имуществени вреди възлиза на сумата в общ размер на 14 305,90 лева, до който размер предявеният общ размер на иска за обезщетение за неимуществени и имуществени вреди следва да бъде уважен, ведно със законната лихва от датата на настъпване на трудовата злополука до окончателното плащане, а за разликата до пълния предявен общ размер от 16 015 лева – отхвърлен.

По разноските:

Предвид изхода на делото на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на направените и претендирани по делото разноски съразмерно на уважената част от иска. Претендирани са такива за адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата за оказана безплатна адвокатска помощ. С оглед задължителния характер на даденото от СЕС тълкуване на чл. 101, пар. 1 ДФЕС с решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, съдът следва да откаже да приложи определения с Наредба № 1/09.01.2004 г. минимални размери на адвокатските възнаграждения поради нарушаване на забраната на чл. 101, пар. 1 ДФЕС. При това положение за определяне размера на възнаграждението следва да бъде взета предвид липсата на особена фактическа и правна сложност на делото, обстоятелството, че производството не се отличава с особеност от множеството сходни производства в СРС по искове по чл. 200 КТ, както и че са проведени две съдебни

заседания. Това наред с цената на иска обуславя определяне на възнаграждение в размер на 2000 лева. Същото определено съразмерно на отхвърлената част от исковете възлиза на сумата в размер на 1429,52 лева. Следователно в полза на процесуалния представител на ищеца – адвокат Б. К. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство в настоящото производство в размер на 1429,52 лева.

В полза на ответника на основание чл. 78, ал. 3 ГПК се дължат направените от него разноски съразмерно на отхвърлената част от иска. Същият претендира такива за сумата в размер на 300 лева – за платен депозит за вещо лице и за сумата в размер на 2500 лева – платено адвокатско възнаграждение. Ищецът релевира възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски за адвокатско възнаграждение, като предвид изложеното по-горе съдът намира, че същите следва да бъдат намалени до сумата в размер на 2000 лева. Така определени съразмерно на отхвърлената част от исковете, дължимите в полза на ответника разноски за платен депозит за вещо лице и за платено адвокатско възнаграждение възлизат на сумата в общ размер на 656,05 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС дължимата държавна такса в размер на 572,24 лева, както и сумата в размер на 214,43 лева – платено от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице, определени съразмерно на уважената част от исковете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА о, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Дружба“, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 126, ет. 6, да заплати на М. М. М., с ЕГН ***** и адрес гр. Ботевград, ул. „Хан Аспарух“ № 53, на основание чл. 200 КТ сумата в общ размер на **14 305,90 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени и имуществени вреди, претърпени от М. М. М. в резултат на трудова злополука, настъпила на 16.03.2023 г. в обект „Sensata Technologies“ - Ботевград, ведно със законната лихва от 16.03.2023 г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете за **разликата над** уважения общ размер от **14 305,90 лева** до пълния предявен общ размер от **20 015 лева**, представляващ сбор от сумата от 20 000 лева - частична претенция от 30 000 лева, за обезщетение за неимуществени вреди и от сумата от 15 лева за обезщетение за имуществени вреди.

ОСЪЖДА о, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Дружба“, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 126, ет. 6, да заплати на адвокат Б. К., САК, с адрес на кантората гр. София, бул. „Инж. Георги Белов“ № 26, вх. Б, ап. 42, на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв сумата в размер на **1429,52 лева** – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА М. М. М., с ЕГН ***** и адрес гр. Ботевград, ул. „Хан Аспарух“ № 53, да заплати на о, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Дружба“, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 126, ет. 6, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на **656,05 лева** – разноски по делото.

ОСЪЖДА о, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. „Дружба“, бул. „Проф. Цветан Лазаров“ № 126, ет. 6, да заплати по сметка на Софийски районен съд на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата в размер на **572,24 лева** - държавна такса и сумата в размер на **214,43 лева** – възнаграждение за вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от същото на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____